

๑๙

จุ ด จ บ ข อ ง ผู้ ก่ อ เ ว ร

ในกาลไหนๆ เวย่อมไม่ระงับด้วยการจองเวร
เวรทั้งหลายย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร นั่นเป็นธรรมเก่า

จุดจบของ ผู้ก่อเวร

๑๓๒

ในดวงใจที่ใสบริสุทธิ์ของเหล่าชน ผู้มีความปรารถนาดี ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ในวัฏสงสาร เป็นต้นทางแห่งความสงบสุขของโลก ความบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้น จากดวงใจของผู้ที่เต็มเปี่ยมด้วยเมตตาธรรม เมื่อใจหลายๆ ดวง มารวมกันนี้ ก็จะเชื่อมประสานรอยร้าวที่เกิดขึ้นจากความ ไม่เข้าใจให้หันมาสมัครสมานสามัคคีกัน จากความสับสนวุ่นวาย ก็กลับคืนมาสู่ความสงบนิ่ง จากความเร่าร้อนกลายมาเป็น ความเยือกเย็น กระแสแห่งความปรารถนาดีนี่จะเป็นคลื่น แห่งความสงบสุข ที่ทำให้มวลมนุษยชาติเกิดการปรองดองกัน ยิ่งกระแสแห่งความบริสุทธิ์บังเกิดขึ้นมากเพียงใด ก็จะช่วยให้ โลกสงบเย็นได้เร็วยิ่งขึ้นเพียงนั้น

การประพฤติปฏิบัติธรรมเป็นหลักสำคัญในการสร้าง สันติสุขของโลก เพราะใจที่สงบสุข ใสบริสุทธิ์ จะทำให้อากาสโลก ชั้นธโลก สัตวโลกบริสุทธิ์ขึ้น ความบริสุทธิ์จะทำให้สันติสุข บังเกิดขึ้นอย่างแท้จริง ดังนั้นควรหมั่นชำระกาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ผ่องใสกันทุกๆ วัน

มีพระบาลีที่ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“น หิ เวเรน เวรานิ

สมมุนตฺธิ กุทาจนํ

อเวเรน จ สมมุนติ

เอส ธมฺโม สมนฺตโน

จุดจบของ ผู้ก่อเวร

๑๗๓

**ในกาลไหนๆ เวย์ยอมไม่ระงับด้วยการจองเวร เวย์ทั้ง
หลายยอมระงับด้วยการไม่จองเวร นั่นเป็นธรรมเก่า”**

ในโลกปัจจุบันนี้ ที่เกิดกระแสแห่งการแก่งแย่งชิงดีกัน
ในหลายๆ เรื่อง ทำให้เกิดการแข่งขันและขัดแย้งกันไปในตัว
ก่อให้เกิดความวุ่นวายมากมาย เมื่อมีการแข่งขันกัน ถ้าเกิด
ความพ่ายแพ้ในการแข่งขัน ผู้พ่ายแพ้ก็ย่อมจะก่อเวร แก่งกันไป
แก่งกันมา ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมกัน ทำให้การอยู่ร่วมกันมีปัญหา
ขัดแย้งมาทุกยุคทุกสมัย หากว่าต่างฝ่ายต่างถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน
ความวุ่นวายทั้งหลายในโลกนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น หากรู้จักการให้
อภัยกัน มีจิตที่ปรารถนาดีต่อกัน จะมีแต่ความสุขความสบายใจ

ลองสังเกตดูใจของเราก็ได้ หากเรามีจิตใจที่นุ่มนวล
เปี่ยมด้วยอภัยทานแล้ว สภาวะจิตใจของเราจะไปรุ่มเมาสบาย
ทีเดียว จะไม่รู้สึกรำคาญใจอะไร ความทุกข์ที่คนอื่นมองเห็น
เท่าภูเขา แต่สำหรับเราแล้วเป็นเหมือนเพียงอากาศธาตุ ว้างเปล่า
ไม่มีอะไร เพราะสุขหรือทุกข์นั้นอยู่ที่ใจของเราเองต่างหาก

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าทรงสอน ไม่ให้เราเป็นทุกข์เพราะ
การไปก่อเวรกับใคร พระองค์ทรงสอนว่า เวย์ยอมระงับด้วย
การไม่จองเวร เพราะหากยังมีการจองเวรผูกเวรกันอยู่ ก็จะไม่
สงบสุขด้วยกันทั้งสองฝ่าย ฝ่ายที่ผูกใจเจ็บก็จะทรมานทรมาย

จุดจบของผู้ก่อเวร

๑๗๔

ฝ่ายที่ถูกทำลายก็จะหวาดระแวงคอยหาทางแก้แค้นอยู่รำไป ความกรุณาในสรรพสัตว์ทั้งหลายคือทางสิ้นสุดของเวร แต่ทว่า หากปราศจากธรรมะในใจแล้ว ความกรุณาก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้แล้วยิ่งจะทำให้เป็นทางมาแห่งเวรมากขึ้น เหมือนเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล

*ครั้งนั้น กระแสข่าวของพระเทวทัตแรงมาก ไม่ว่า จะอยู่ที่ใด มักจะได้ยินการจับกลุ่มสนทนากันถึงความไม่ดีของ พระเทวทัต บุคคลคนเดียวแต่ถูกพูดถึงในหลายแง่หลายมุม มีอยู่วันหนึ่ง เรื่องของพระเทวทัตถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นประเด็น เช่นเดิมว่า “ดูก่อนอาวุโสทั้งหลาย พระเทวทัตนั้น เป็นผู้ที่ยาบช้า กักขฬะ ไม่ควรที่ใครจะเอาเยี่ยงอย่าง พระเทวทัตไม่มีแม้แต่ ความกรุณาในหมู่สัตว์เลย” ในขณะที่หมู่ภิกษูกำลังสนทนากัน อยู่ นั้น พระบรมศาสดาเสด็จมาถึง ตรัสถามว่า “พวกเธอ สนทนาอะไรกันอยู่หรือ” เมื่อพระภิกษุกราบทูลเรื่องที่สนทนา พระองค์ก็ตรัสว่า “เทวทัตนั้น ไม่ใช่จะเป็นคนไม่มีความเมตตา กรุณาเฉพาะในภพชาตินี้เท่านั้น แม้ในอดีตเธอก็เป็นอย่างนี้ เหมือนกัน” แล้วพระองค์ก็ตรัสเล่าว่า

จุดจบของ ผู้ก่อเวร

๑๓๕

มียุสมัยหนึ่ง พระโพธิสัตว์บังเกิดเป็นพญาช้างในป่าหิมพานต์ เมื่อเจริญวัยแล้ว เป็นช้างที่มีรูปร่างสวยงาม ร่างกายสูงใหญ่ดูน่าเลื่อมใส เป็นจำเริญลงมีช้างแปดหมื่นเชือกเป็นบริวาร ได้อาศัยหากินอยู่ที่ป่าหิมพานต์ ครั้งนั้นมีนางนกไฉ่ตัวหนึ่ง ออกไขว่ไว้ในที่ที่โขลงช้างเที่ยวหากินพอดี ต่อมาลูกนกเหล่านั้นก็ออกจากกระเปาะไข่ ปีกยังไม่ทันงอกไม่สามารถจะบินได้ พระมหาลัทธิพร้อมทั้งบริวารเดินทางหากินมาถึงที่นั้น นางนกไฉ่เห็นอย่างนั้น ด้วยความห่วงใยลูก จึงได้ประคองปีกทั้งสองข้างเข้าด้วยกันแล้วยืนขวางหน้าพระโพธิสัตว์ กล่าวอ้อนวอนว่า “ข้าพเจ้าขอความเมตตาท่านพญาช้างผู้เป็นเจ้าโขลงอย่าได้ฆ่าลูกน้อยของข้าเลย”

พระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้นแล้วกล่าวพลอบประโลมว่า “นางนกไฉ่เอ๋ย เจ้าอย่าเสียใจไปเลย เราจะรักษาบุตรน้อยของเจ้าเอง” แล้วก็ยืนคร่อมอยู่เหนือลูกนกเหล่านั้น ยืนสงบนิ่งอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งช้างทั้งแปดหมื่นเชือกเดินผ่านไป พระโพธิสัตว์ จึงเรียกนางนกไฉ่มา กล่าวว่า “ดูก่อนนางนกไฉ่ มีช้างอยู่เชือกหนึ่ง มักจะเที่ยวไปตัวเดียว จะมาข้างหลังเรา ช้างตัวนั้นไม่เชื่อฟังเราเลย เมื่อช้างเชือกนั้นมาถึง เจ้าก็ฟังอ้อนวอนช้างนั้นอย่าให้ทำร้ายลูกเจ้าก็แล้วกัน” เมื่อกล่าวจบ พญาช้างโพธิสัตว์ก็เดินหลีกไป เมื่อพญาช้างคล้อยหลังไปได้สักพักหนึ่ง ช้างเชือก

จุดจบของผู้ก่อเวร

๑๗๖

ที่กล่าวถึงก็เดินทางมาถึงบริเวณนั้น นางนกไล่เห็นก็ได้เข้าไป
อ้อนวอนว่า “ข้าพเจ้าขอไหว้ท่านพญาช้าง ผู้เที่ยวไปแต่ผู้เดียว
ของท่านอย่าได้เหยียบลูกน้อยของข้าพเจ้าเลย ลูกๆ ของข้าพเจ้า
ยังเล็กอยู่” เจ้าช้างดุร้ายเชือกนั้น เมื่อได้ยินเสียงอ้อนวอน
แทนที่จะเกิดความเห็นอกเห็นใจ กลับพุดขึ้นมาด้วยอาการที่
ฉุนเฉียวว่า “นางนกไล่ เราจะฆ่าลูกเจ้าเสีย ตัวเจ้าก็เล็กๆ จะ
ทำอะไรเราได้ เราจะขยี้นกล้อย่างเจ้าตั้งแสนให้แหลกละเอียด
ด้วยเท้าข้างซ้ายของเราให้แหละ” ด้วยอุปนิสัยที่ไม่มีความเมตตา
กรุณา ช้างจอมเกรเชือกนั้นครั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว ก็ใช้เท้าขยี้
ลูกนกทั้งหลายจนแหลกละเอียดตาย แล้วก็บินลือเลียงด้วย
ความพึงพอใจ จากนั้นก็เดินหลีกไป

เมื่อเห็นช้างเกรทำอย่างนั้น นางนกไล่ตัวเล็กๆ ที่ไม่มี
ทางสู้ และไม่มีหนทางที่จะช่วยเหลือนักน้อยของตนเอง ทำได้
แต่เพียงจับอยู่บนกิ่งไม้ มองดูช้างพาลทำร้ายลูกของตนเองด้วย
ความรังทิดใจ พร้อมกับกล่าวว่า “เจ้าช้างเกร เจ้าจงบินลือไป
ก่อนเถิด เจ้าจะเห็นกำลังของเรา” ครั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว ด้วย
ความเคียดแค้นจึงพยายามเสาะหาหนทางแก้แค้น นางนกไล่
เข้าไปรับใช้กาตัวหนึ่งอยู่สองสามวันเท่านั้น การรู้สึกพอใจ ถ้ามถึง
วัตถุประสงค์ที่เข้ามารับใช้ นางนกไล่ได้ช่องจึงบอกว่า ที่ฉันมานี้
ไม่ต้องการอะไรมากมายเลย อยากจะให้ท่านเอาจะงอยปากจิก

จุดจบของ ผู้ก่อเวร

๑๗๓

เข้าที่ตาทั้งสองข้างของช้างเชือกหนึ่งให้แตก กาก็รับคำ
ต่อจากนั้น นางนกไส้ได้เข้าไปหาแมลงวัน รับใช้จนแมลงวัน
พอใจแล้วก็บอกว่า เวลาที่ช้างตาแตกแล้ว ขอให้ท่านช่วยหยอด
ไข่มดน้อยตาทั้งสองข้างของช้างเชือกนั้นด้วย แมลงวันก็รับคำ
หลังจากนั้น นางนกได้เข้าไปหากบตัวหนึ่ง รับใช้อยู่จนกบพอใจ
แล้วขอร้องกบว่า เมื่อท่านเห็นช้างตาบอดเที่ยวแสวงหาน้ำดื่ม
ในกาลนั้น ท่านพึงขึ้นไปบนที่ยอดเขาส่งเสียงร้อง เมื่อช้างขึ้น
ไปที่ยอดเขา ขอให้ท่านลงไปส่งเสียงร้องที่หุบเหว กบฟังอย่างนั้น
ก็รับคำว่า “ได้ ไม่มีปัญหา”

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อได้จังหวะ กาดัวนั้นซึ่งรอคอยโอกาส
มาหลายวัน เห็นช้างเชือกนั้นเดินผ่านมา ก็บินโฉบเอาจะงอยปาก
จิกดวงตาทั้งสองข้างของช้างตัวนั้น ดวงตาทั้งสองได้แตกไป
ช้างเกรได้รับทุกข์ทรมานมาก ต่อมาแมลงวันที่รอเวลาเหมือนกัน
ก็หยอดไข่มดไปที่นัยน์ตาของช้าง เมื่อไข่มดกลายเป็นหนอน ช้าง
ถูกหนอนรบกวนไชไปมา ได้รับทุกขเวทนายอย่างแสนสาหัส ในยาม
ที่รู้สึกกระหายน้ำ กบตัวนั้นเห็นท่าทางที่กระหายน้ำของช้าง
ก็ขึ้นไปส่งเสียงร้องบนยอดเขา ช้างเข้าใจผิดคิดว่า บนเขามี
สระน้ำ เพราะได้ยินเสียงกบร้อง จากนั้นกบก็ลงมาส่งเสียงร้อง
ที่ปากเหว ช้างก็บ้วนน้ำเดินไปทางปากเหว แต่เนื่องจากมอง
ไม่เห็นจึงได้สั่นและพลัดตกลงไปในหุบเหวเสียชีวิตตรงที่นั่น

จุดจบของผู้ก่อเวร

๑๗๘

นางนกไล่เมื่อรู้ว่าช่างพาลตัวนั้นตายแล้ว ก็รำเรงยินดีตาม
ประสา แล้วก็ไปตามยถากรรมของตน

เมื่อพระบรมศาสดาตรัสเรื่องนี้จบแล้ว พระองค์จึง
ทรงสอนภิกษุทั้งหลายว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าเวร
ไม่ควรทำกับใครๆ สัตว์ทั้งสี่จำพวกร่วมมือกัน ยังทำให้ช่าง
ผู้ที่มีกำลังมาก ต้องถึงแก่ความตายได้ พวกเธอจงดู นางนกไล่
กา กบ และแมลงวัน สัตว์ทั้ง ๔ ได้ร่วมมือกันจึงฆ่าช่างได้ ท่าน
ทั้งหลายจงเห็นคติแห่งเวรของผู้มีเวรทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล
พวกท่านทั้งหลาย อย่าพึงกระทำเวรกับใครๆ แม้ผู้ที่ไม่เป็นที่รัก
ก็ตาม” ช่างเกรงที่ขอบเที่ยวไปเพียงเชือกเดียว และไม่มีกรรม
กรุณานั้น คือพระเทวทัต ส่วนช่างจำเริญของคือเรตถาคตเอง

ดังนั้น ขอบใจอย่าก่อเวรกันเลย เพราะเป็นเรื่องที่ไม่เกิด
ประโยชน์อะไร มีแต่จะนำทุกข์นำโทษมาให้ จุดจบของผู้ที่ก่อเวร
ก็คือความทุกข์ทรมานแสนสาหัส หัวใจที่มีความปรารถนาดีต่อ
สรรพชีวิตทั้งหลายเท่านั้น ที่จะทำให้หมู่มสัตว์อยู่เย็นเป็นสุข
คือจะต้องมีหัวใจของพระบรมโพธิสัตว์ หัวใจอย่างนี้ที่โลก
กำลังต้องการ เพราะใจที่ประกอบด้วยความเมตตากรุณาจะสร้าง
สันติสุขให้เกิดขึ้นแก่โลกได้ การก่อเวรก่อกรรมทั้งหลาย จะได้
เจือจางหายไปทีละเล็กละน้อย ถ้าไปก่อเวรจะทำให้เราพบจุดจบ
เหมือนผู้ก่อเวร ดังเช่นพระเทวทัต

จุดจบของผู้ก่อเวร

๑๗๕

เราต้องหมั่นฝึกฝนใจของเราให้หยุดนิ่ง ให้ใสสะอาด บริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลาและตั้งจิตที่ประกอบด้วยเมตตาธรรมต่อกัน ช่วยกันทำหน้าที่กัลยาณมิตร ชักชวนชาวโลกให้มาทำความดี ให้ชาวโลกหันมาประพฤติปฏิบัติธรรมให้ได้ กระแสแห่งความ บริสุทธิ์ ความรักความปรารถนาดีจะได้แผ่ขยายไปขจัดกระแส ที่ไม่บริสุทธิ์ทั้งหลาย ให้มลายหายไป หากทุกๆ ท่านช่วยกัน ทำได้อย่างนี้ ในไม่ช้าโลกเราจะพบกับสันติสุขที่แท้จริงได้ อย่างแน่นอน

